

„PRIBUVĖJOS IŠPAŽINTIES“ AUTORĖS KNYGA

DIANE CHAMBERLAIN

Tylioji sesuo

Alma littera

2013-ŪJŪ BIRŽELIS

1

Railė

Niekada nesitikėjau, kad sulaukusi dvidešimt penkerių būsiu netebekusi beveik visų, kuriuos mylėjau.

Sustojusi prie nedidelio, niekuo neišsiskiriančio pašto pastato Poloksvilyje vėl pajutau širdį užliejantį sielvartą. Trys valandos kelio iš namų Darame prailgo iki šešių, nes mintyse vis kūriau ilgiausią sąrašą darbų, kuriuos turėsiu atlikti nuvykusi į Naująjį Berną, o dėliodama tą sąrašą vis nejučia susimąstydavau, kokia vieniša jaučiuosi. Deja, ilgai liūdėti neturėjau laiko.

Pirmiausia reikia užsukti į pašto skyrių, esantį už dešimties mylių nuo Naujojo Berno. Sutvarkiusi šį reikalą galėsiu iš savo darbų sąrašo išbraukti vieną punktą. Sužvejojusi rankinėje ploną baltą atvirlaiškį, įžengiau į paštą. Buvau vienintelė lankytoja ir mano sportiniai bateliai, einant grindimis prie langelio, kur manęs jau laukė pašto darbuotoja, garsiai gurgždėjo. Juodaodė su tobulai supintomis kaselėmis priminė mano draugę Šerisę, todėl moteris iškart patiko.

– Kuo galiu padėti? – paklausė ji.

Padaviau jai atvirlaiškį.

– Man nelabai aiškus šitas pranešimas, – tariau. – Mano tėtis mirė prieš mėnesį. Paprastai jo laišakai persiunčiami mano adresu į Daramą, bet šitą gavau ir...

– Mes siunčiam tokius pranešimus tiems, kurie laiku nesumoka už pašto dėžutę, – paaiškino moteris, žiūrėdama į atvirlaiškį. – Tai įspėjimas. Jeigu per du mėnesius nebus atsiskaityta, dėžutė bus atimta, o spynelė pakeista.

– Na, šitai aš suprantu, bet, matote... – apverčiau atvirlaiškį, – čia ne mano tėvo pavardė. Aš nepažįstu jokio Fredo Markuso. Mano tėvo pavardė – Frenkas Makfersonas, todėl manau, kad atvirlaiškis pasiekė ne tą adresatą. Aš net nedirštu manyti, kad mano tėvas apskritai galėjo turėti pašto dėžutę. Neįsivaizduoju, kam ji jam būtų buvusi reikalinga. Juo labiau Poloksvilyje, juk jis gyvena – gyveno – Naujajame Berne. – Prabėgs dar daug laiko, kol įprasiu kalbėti apie tėvą būtuojų laiku.

– Tuoj pasižiūrėsiu.

Moteris pradingo pagalbinėje pašto patalpoje ir netrukus vėl sugrįžo nešina plonu skaisčiai violetiniu voku su prilipintu baltu popieriaus lapeliu.

– Dėžutėje buvo tik šitas, – paduodama man laišką tarė moteris. – Adresuota Fredui Markusui. Peržiūrėjau įrašus ir pamaciau, kad dėžutė išrašyta šita pavarde ir šituo adresu. – Moteris padavė man baltą lapelį. Parašas tikrai buvo suraitytas mano tėvo ranka, betgi jo rašysena niekada nebuvo kuo nors ypatinga. Be to, čia ne jo pavardė.

– Adresas tikrai tas, bet jį užrašęs žmogus neabejotinai suklydo, – atsakiau moteriai ir išimečiau rankinėn tą violetinį voką.

– Ar pašto dėžutės atsisakysite, ar sumokėsite ir toliau ja naudositės? – paklausė paštininkė.

– Negalėčiau jos atsisakyti, nes ji ne mano, bet ir neketinu už ją mokėti, tad... – patraukiau pečiais.

– Tada ji bus uždaryta, – pasakė moteris.

– Gerai, – apsidžiaugiau, kad ji priėmė sprendimą už mane. Šypsodamasi pridūriau: – Tikiuosi, Fredas Markusas, kad ir kas jis toks, labai nesupyks. – Ir pasisukau eiti pro duris.

– Užjaučiu dėl tėčio mirties, – tarė moteris.

– Ačiū, – padėkojau grįžtelėjusi per petį. Kol nuėjau iki automobilio, mano akyse jau tvenkėsi ašaros.

*

Atvažiavusi į Naująjį Berną, pralėkiau istoriniu kvartalu. Medžiais apsodintose gatvelėse vienas prie kito glaudėsi seni namai, o parduotuvėlių kiemuose tai šen, tai ten stovėjo didžiulės ikoninės spalvotai išmargintų lokių skulptūros. Man prieš nosį dviračiais pramynė du policininkai, ir nuo jų nuotaika truputį pagerėjo. Nors Naujajame Berne negyvenau nuo tos dienos, kai išvykau mokytis į koledžą, mane jis vis tiek nostalgiskai traukė. Juk tai toks mielas, malonus miestelis.

Atlėkusi Kreiveno gatve, įsukau į mūsų kiemo keliuką. Tėčio automobilis garaže. Mačiau jo stogą pro stiklinį langelį garažo duryse, kurio vienas stiklas buvo išdaužtas. Galvojau apie jo automobilį, kaip būtų geriau – parduoti ar kam nors padovanoti? Rytoj turėsiu susitikti su tėvo advokate, tad reikės įrašyti mašiną į vis ilgėjantį būtiniausių darbų sąrašą. Iš esmės tėvo automobilis turėtų atitekti mano broliui Deniui, jam reikia pakeisti tą savo seną kledarą, bet jaučiau, kad jis tam nepritar.

Senasis mano tėvų namas – dviejų aukštų geltonos spalvos Viktorijos laikų pastatas – prašyte prašėsi perdažomas. Plačią priekinę verandą puošė dailūs metaliniai turėklai ir stulpeliai. Kiek pamenu, mano gyventa tik šitam vieninteliam name, todėl labai jį myliu. Kai parduosiu, nebeturėsiu reikalo daugiau čia grįžti. Tik pareigos vedama lankyti tėvą parvykdavau į gimtuosius namus, į Naująjį Berną. Tėvui staiga mirus, buvau parvažiavusi porai dienų pasirūpinti jo kremavimo apeigomis ir atlikti kitų skubių darbų, dabar jau jų nė nebeprisimenu. Ar jis tikrai norėjo būti kremuotas? Apie tokius dalykus mes su juo niekada nesam kalbėjęsi, o jam mirus buvau taip sukrėsta ir sutrikusi, kad nepajėgiau blaiviai mąstyti. Tuokart su manimi buvo Brajanas – rami, mylinti būtybė. Jis atkreipė dėmesį, kad mamą kremavom, tad labai tikėtina, jog ir tėtis būtų norėjęs to paties. Tikiuosi, jis neapsiriko.

Sėdėdama automobilyje savo namų kieme svarsčiau, ar ne per greitai nutraukiau draugystę su Brajanu. Dabar man būtų

labai reikalinga jo pagalba. Kai tėvas mirė, o Šerisė išvykusi į Haitį per vasarą padirbėti misioniere, laikas nutraukti su juo santykius buvo visai netinkamas. Betgi ar kada gali būti tinkamas laikas nutraukti dvejus metus trukusį ryšį?

Išlipus iš automobilio ir pažvelgus į gimtąjį namą, pečius užgulė sunkus vienatvės jausmas. Mano planas – per dvi savaites iškuopti namą, išvalyti ir paruošti parduoti kartu su netoliese įrengtu namelių ant ratų parku, kuris priklausė tėvui. Staiga pažvelgusi į namo langus ir prisiminusi, kiek čia visko reikės remontuoti ar taisyti ir kaip mano tėvas mėgo kaupti, supratau, jog dviejų savaičių man nė iš tolo neužteks. Tėvas buvo ne koks eilinis rinkikas, o kolekcininkas. Jo namuose stovėjo net kelios stiklinės spintos su senovinių žiebtuvėlių, pypkių ir senų muzikos instrumentų kolekcijomis. Man teks atsikratyti jų ir dar tūkstančių kitų nereikalingų daiktų. Anot Brajano, mūsų namai labai primena seną apdulkėjusį muziejų. Jis teisus. Imdama nuo užpakalinės automobilio sėdynės kelioninį krepšį, stengiausi nepasiduoti panikai. Darame manęs niekas nelaukia, o priešaky visa vasara. Namui sutvarkyti ir paruošti parduoti galiu skirti tiek laiko, kiek reikės. Pagalvojau: įdomu, ar galiu bent kiek tikėtis, kad Denis man padės?

Plačiais lauko laiptais užlipau į priėngį ir atsirakinau duris. Atidaromos jos sugirgždėjo. Garsas toks pažįstamas, kaip mano tėvo balsas. Gegužę iš čia išvažiuodama užtraukiau užuolaidas, tad dabar svetainėje buvo taip tamsu, kad vos įžiūrėjau kelią į virtuvę. Atidengdama užuolaidas ir įleisdama į kambarį dienos šviesos, traukiau į save užsistovėjusį per ilgai uždarytos patalpos kvapą. Įjungusi termostatą ties dvidešimt dviejų laipsnių padala, išgirdau gerai pažįstamą pradedančio veikti kondicionieriaus garsą. Paskui įsisprendusi rankomis į šonus sustojau vidury kambario ir ėmiau dairytis po namus akimis žmogaus, gavusio užduotį iškuopti būstą.

Erdvioje svetainėje tėvas buvo įsitaisęs kažką panašaus į darbo kambarį, nors antrame aukšte turėjo puikiai įrengtą kabinetą. Jam patiko rašomieji stalai, spintelės, stiklinės vitri-

nos. Rašomasis stolas svetainėje – puikiausias senovinis baldas su pakeliamuoju dangčiu. Prie galinės sienos abipus virtuvės durų įmontuotose lentynose jis laikė sudėjęs klasikinės muzikos plokštelių kolekciją. Beveik visos vinilinės. O jo užsakymu sienoje įtaisytoje specialioje spintelėje stovėjo patefonas. Šiaurinėje kambario pusėje stiklinėje vitrinoje puikavosi pypkių kolekcija. Man šiame kambaryje nuolat atsidavė dūmais, nors jis visad kartodavo, kad tai tik mano vaizduotės padarinys. Prie sienos priešais stovėjo sena, beveik mano amžiaus sofa ir du gobelenu aptraukti foteliai. O visą likusį kambario plotą užėmė didžiulis fortepijonas, juo skambinti aš taip ir neišmokau. Mudu su Deniu abu mokėmės muzikos, bet nė vienam iš mūsų tai nebuvo įdomu, ir galiausiai tėvai leido mums šį užsiėmimą mesti. Žmonės dažnai sakydavo: *Juk Lisa jų sesuo, tai ir jie turėtų mylėti muziką. Kodėl jų neverčiate groti?* Bet tėvai mūsų nespaudė, ir aš jiems už tai esu dėkinga.

Įžengusi į valgomąjį nustebau, kad čia, palyginti su visu namu, buvo švariausia ir tvarkingiausia. Tėvui šitas kambarys buvo tiesiog nereikalingas, tad jis čia retai kada užeidavo. Valgomasis nuo seno buvo mamos karalystė. Didžiulė senovinė indauja pilna prikrauta porceliano indų, vazų, raižyto stiklo taurių, nuo seno perduodamų vienos kartos palikuonių kitoms. Dabar man tų jos tiek laiko saugotų ir brangintų daiktų teks atsikratyti. Perbraukiau pirštais per apdulėjusią indaują. Kur tik pasisukau, visur prieš akis buvo prisiminimai, ir juos reikės kaip nors išmesti iš galvos.

Užsinešiau kelioninį krepšį į antrą aukštą, ten erdviame koridoriuje buvo durys į keturis kambarius. Už pirmųjų – tėvo miegamasis su dvigule lova, užtiesta dygsniuota lovatiese. Antras kambarys – Denio, ir nors jis nė karto nėra nakvojęs šiuose namuose nuo tos dienos, kai sulaukęs aštuoniolikos išvažiavo – tiksliau, kaip jis pats sako, pabėgo, – aš vis tiek sakysiu, kad tai Denio kambarys. Trečiasis – maniškis, bet per visą tą laiką, kai čia nebegyvenu, jis man pasidarė visiškai svetimas. Baigusi koldžą po truputį išsivežiau savo daiktus. Visi atmintini mokyklos

ir studijų laikų niekučiai – senos vaikystės draugų nuotraukos, vadovėliai, kompaktinės plokštelės ir panašūs daiktai – dabar guli sukrauti į dėžes mano buto sandėliuke Darame ir laukia dienos, kai imsiuosi jų atrankos.

Numetusi ant lovos kelioninį krepšį nuėjau į ketvirtą kambarį – tėčio kabinetą. Ant nedidelio staliuko prie lango riogsojo senas griozdiškas tėčio monitorius, o palei dvi sienas išrikiuotose antikvarinėse spintose su stiklinėmis durimis vienas šalia kito gulėjo *Zippo* žiebtuvėliai ir senoviniai kompasai. Mano senelio irgi būta kolekcininko, tad didžiąją dalį eksponatų tėvas paveldėjo iš jo, paskui pats nemažai įsigijo, naršydamas internete po *Craigslist*, *eBay* ir blusturgijų svetaines. Šios kolekcijos – jo didžioji aistra. Žinau, kad spintų durys visuomet būdavo užrakintos, todėl dabar vyliausi, kad man pavyks rasti tėvo kažkur nukištus raktus.

Atremti į ketvirtą kambario sieną stovėjo penki smuikų dėklai. Tėvas pats smuiku negriežė, bet, kiek pamenu, kolekcionavo styginius instrumentus. Ant vieno dėklo rankenėlės buvo prižišta asmens kortelė, ir aš, atsiklaupusi prie to futliaro, paėmiau ją į rankas. Jau seniai jos nesu mačiusi, bet gerai žinojau, kas joje parašyta: vienoje jos pusėje nupieštas našlaitės žiedas, o kitoje – mano sesers Lisos Makferson pavardė ir mūsų senasis adresas Aleksandrijoje, Virdžinijos valstijoje. Šitam name Lisa niekada nėra gyvenusi.

Mama mirė man tik baigus vidurinę, ir nors iki šiol labai jos ilgiuosi, įpratau gyventi be jos. Vis dėlto keista vaikščioti po namus, kai nebeliko ir tėčio. Dėliojant į komodą drabužius vis atrodė, kad jis tuoj tuoj įžengs į kambarį. Sunku buvo susitaikyti su mintimi, kad to jau niekada nebebus. Pasigedau mūsų savaitinių pokalbių telefonu, kai žinodavau, kad iki jo – vos kelios valandos kelio. Su juo būdavo gera kalbėtis, lengva, ir aš nuolat jausdavau jo besąlygišką meilę. Klaikus jausmas apima, kai žinai, kad šiame pasaulyje daugiau nėra nieko, kas mylėtų mane taip karštai kaip jis.

Jis buvo ramus žmogus, turbūt ramesnio už jį nerastum vi-
same pasaulyje. Daugiau klausinėjo nei pats pasakojo. Vis tei-
ravosi apie mano gyvenimą, bet mažai užsimindavo apie savąjį.
Kadangi pati dirbu vidurinėje mokykloje psichologe ir mano
darbas – uždavinėti klausimus, tai kalbėdamasi su tėvu džiaug-
davausi, kad manęs klausinėja, nes gerai žinojau, kad tam, kas
klausia, rūpi išgirsti mano atsakymus. Deja, tėvas buvo vienii-
šius. Jis mirė prekybos centre *Food Lion*, ištiktas stipraus širdies
smūgio. Jis gyveno vienas, ir tai man kėlė didžiausią rūpestį.

Brajanas siūlė surengti gedulingas šermenis, bet aš nė nei-
sivaizdavau, ką į jas pakviesti. Jeigu tėvas ir turėjo draugų, aš
nė vieno iš jų nepažinojau. Skirtingai nei visi Naujojo Berno
gyventojai, mano tėvas nelankė bažnyčios, nepriklausė jokiai
bendruomeninei organizacijai, be to, buvau tikra, kad ir brolis
nesiteiks ateiti į jo laidotuves. Brolio santykiai su tėvu buvo visai
kitokie nei mano. Kai tėvui mirus atlėkiau į Naująjį Berną, man
nepavyko suieškoti net Denio, o geriausias jo draugas polici-
ninkas Haris Vašingtonas pasakė, kad nuvykęs į brolio vagonėlį
pranešti liūdnos žinios jo ten nerado. Spėju, Denis tiesiog dėjo į
kojas. Jo automobilis buvo paliktas prie vagonėlio, mudu su Bra-
janu ilgai ieškojom jo miške, betgi jis pažįsta tuos miškus kaip
savo penkis pirštus. Jis turėjo net keletą slėptuvių. Tačiau dabar
jis nežino, kad aš atvažiavusi į miestą, todėl ketinau padaryti
jam staigmeną. Paprašysiu padėti man sutvarkyti namą. Gaila,
nelabai yra vilties, kad jis sutiks.

– Kaip matau, jūsų tėvas surašė testamentą prieš trejus metus.

Mano tėvo advokatė Siuzana Kompton pasilenkė per stalą ir padavė man testamento kopiją. Pasidėjusi ant stalo krašto ėmiau ją vartyti. Kol dar buvau Dareme, Siuzana padėjo sutvarkyti teisinius dokumentus ir peržvelgti tėvo banko sąskaitas, bet pažintį su testamentu atidėliočiau iki šios dienos, kad galėčiau pasikalbėti su ja akis į akį.

– Kaip jau minėjau telefonu, – toliau kalbėjo Siuzana, – jis viską padalijo perpus jums ir jūsų broliui: namą, poilsio namelių parką, pinigus banke. Vienintelė išimtis – penkių akrų žemės sklypelis, kuris atitenka Deniui. Dabar jūs tampate jo įgyto turto patikėtine, tad mums šiuo klausimu teks apibrėžti jūsų pareigas ir teises.

Linktelėjau. Aišku, apie patikėtos nuosavybės priežiūrą žinojau, bet nemaniau, kad būsiu atsakinga už Deniui priklausančius pinigus. Jam leidžiamos tik tam tikros išlaidos, kad užtektų pinigų apmokėti neįgalumo gydymo sąskaitas. Apsidžiaugiau, kad tėvas tą sklypą paliko jam.

– Jūsų tėvas dar turėjo nedidelės sumos draudimo polisą, veikiausiai jį įsigijo tuomet, kai dar dirbo valdiškam darbe, – pranešė Siuzana. – Pasirodo, jis jo neišnaudojo, o su palūkanomis ta suma dabar išaugo iki penkiasdešimties tūkstančių. Šie pinigai irgi priklauso jums.

– Kad valdiškam darbe jis niekada nėra dirbęs, – atsakiau spėliodama, ar tik ji nebus ko nors supainiojusi. – Jis visą laiką dirbo tik Mako vagonėlių parke.

– Matot, jis apsidraudė labai seniai, – pakišusi ranką po šviešiais iki pečių plaukais Siuzana pasitrynė kaklą. Lyg neišsimiegojusi vangiai sklaidė, kaip spėjau, tėvo bylos kažkokius prirašytus lapus. Negi ji labiau pavargusi už mane? Juk aš net pusę nakties nesumerkiau akių. – Draudimo polisas įsigytas 1980 metais, kai dar dirbo Jungtinių Valstijų maršalų tarnyboje, – paaiškino.

– Jungtinių Valstijų maršalų tarnyboje? Mano tėvas? Bijau, kad... – nejučia nutilau, nes palengva atminty atgijo blankus vaikystės prisiminimas. Sykį paplūdimyje mudu su Deniu statėme smėlio pilį ir pamatėme, kaip policininkas tramdo kelis įsiritriukšmavusius girtuoklius. *Tėtis irgi anksčiau suiminėdavo žmones, pareiškė Denis. Jis buvo maršalas.* Pamenu, su kokiu pasididžiavimu balse jis man tai pasakojo, bet man tada buvo tik penkeri, todėl nelabai suvokiau, apie ką jis kalba.

Šyptelėjusi Siuzanai tariau:

– Kai buvau maža, Denis man sakė, kad tėtis dirbo maršalu. Turbūt kaip tik tai ir turėjo galvoje. 1980-aisiais – kai, anot jūsų, jis įsigijo polisą, – mūsų šeima gyveno šiaurės Virdžinijoje, netoli Vašingtono, tad, ko gero, taip ir yra. Tik aš niekada nežinojau, kad jis dirbo valdiškam darbe, nes niekada apie tai nėra užsiminęs.

– Matot, tai buvo labai seniai. – Siuzana nudelbė žvilgsnį į testamentą, aiškiai leisdama suprasti, kad eitume prie reikalo. – Žinot, jūsų tėvas buvo neprastas kolekcininkas. Man sakė, kad vertingiausi yra smuikai, bet nė kiek ne menkesnė ir pypkių kolekcija. O ją jis nori padovanoti Tomui Kailui.

– Juokaujat? – iš nuostabos net atsilošiau. Tomui Kailui? Jis su savo žmona Vernise tėvo vagonėlių parke gyvena nuo neatmenamų laikų, bet aš tų žmonių beveik nepažinojau. Tomas man visuomet atrodė senas ir amžinai suniuręs, o Vernisė – miela. Tėvui mirus, paprašiau Siuzanos parengti sutartį, kad Tomas laikinai perimtų vagonėlių užsakymo ir apmokėjimo reikalus. Kiek žinau, jam tai puikiai sekėsi.

– Ar norėtumėte užginčyti tėvo valią? – paklausė Siuzana.
Papurčiau galvą.

– Ne ne, – atsakiau. – Tik truputį nustebau. Išėina, tėvas su Kailu buvo gerokai artimesni, nei maniau. Smagu, kad tėvas ir jam šį tą paliko.

Apsidžiaugiau sužinojusi, kad tėvas turėjo draugą, kuris jam vis dėlto labai rūpėjo. Pypkės, ko gero, vertos kelių tūkstančių dolerių.

– Ar ponas Kailas tai žino? – paklausiau.

– Ne. Jūs, kaip testamentą vykdytoja, turėtumėte jam pati apie tai pranešti. Pasakykite, kad bet kokiais iškilusiais klausimais gali skambinti man, o aš parengsiu dokumentą ir jį jums abiem reikės pasirašyti, – darsyk žvilgtelėjo į testamentą. – Ir dar vienas dalykas, kurį jis išskiria testamente, yra tas, kad fortepijoną ir dešimt tūkstančių dolerių jis palieka Džinei Lajons.

Ne iškart prisiminiau tą pavardę. Nebuvau girdėjusi jos daug metų.

– Tikrai? – nustebusi paklausiau.

– Ar pažįstate Džinę? Ji dirba nekilnojamojo turto agente.

– Ji – sena mano mamos vaikystės draugė, bet mano mama mirė prieš septynetą metų. – Prisiminiau, kad, kai buvau maža, jiedvi su mano mama kasmet vis kur nors išvažiuodavo. „Mergaičių reikalai“, – sakydavo mama. Lėkdavo į pajūrį ar Ašvilį, nes tada, jeigu gerai pamenu, Džinė gyveno ten. – Nežinojau, kad tėvas palaikė su ja ryšius.

– Dar galima manyti, kad jūsų mama paprašė tėvo ką nors palikti ir Džinei, – tarė Siuzana. – Ar jūs – ar jūsų brolis – nieko prieš, kad fortepijonas ir pinigai atitektų jai?

Papurčiau galvą.

– Ne, juk tai mano tėvo valia, – neprieštaravau. – Be to, Dennis gyvena namelyje ant ratų, o mano butas labai mažas. – Pasakui šyptelėjusi pridūriau: – Be to, niekas iš mūsų nemoka juo skambinti.

– Tada jums reikės susitikti ir su Džine, – įspėjo Siuzana. – Be to, ji galėtų jums padėti parduoti namą ir vagonėlių parką, jeigu ketinate rasti jiems naujus šeiminius.

– Tikrai taip, – pritariau jai.

Siuzana pažvelgė į savo užrašus.

– Čia turiu pasižymėjusi, kad testamentu surašymo dieną jūsų tėvas turėjo susitaupęs apie du šimtus tūkstančių dolerių. Tad viską sudėjus – santaupas, draudimą, namo ir vagonėlių parko vertę, ją nustatyti jums padės Džinė, – galėsite gautą sumą pasidalyti perpus kartu su Deniu.

Galvoje šmėstelėjo žodis „vajetau“, bet nenorėjau jo tarti garsiai. Šią akimirką mano banko sąskaitoje guli tik šeši tūkstančiai dolerių. Kaip pedagogė psichologė mokykloje gaudavau grašius, bet ir tai įsivaizdavau susitaupiusi juodai dienai nemažą sumą.

– Duosiu patarimą – nepulkite švaistyti pinigų, – perspėjo Siuzana. – Pasidėkite ir neleiskite. Susiraskite patikimą finansų patarėją. Galėčiau pasiūlyti čionykštį, bet jums turbūt bus geriau ieškoti Darame. Tiesiog ne mėtykite gautas lėšas, o leiskite joms daryti pinigą. Gal nusipirkite namą. Ištrūkite iš to ankšto butuko. Tikiuosi, šie pinigai padės atsistoti ant kojų ir jūsų broliui. Kaip jis laikosi?

– Jūs jį pažįstat? – nė trupučio nenustebusi paklausiau. Daugiau ar mažiau Denį pažinojo kone kiekvienas Naujojo Berno gyventojas. Žmonėms jis sukeldavo gan skirtingas emocijas: dėkingumą už tarnavimą karinėse pajėgose, užuojautą dėl patirtų sužeidimų ir baimę dėl nenusipėjamo elgesio.

– Asmeniškai nesu su juo pažįstama, – atsakė ji, – bet esu tvarkiusi jo draudimo reikalus. Regis, jam nemažai teko patirti, – užversdama ant stalo segtuvą man užjaučiamai nusišypsojo ir aš likau jai dėkinga, kad kalba apie Denį ne su neapykanta, o su užuojauta.

– Tikrai taip, – patvirtinau.

– Klausykite, dar vienas dalykas, – tarė ji, kai abi pakilom nuo kėdžių. – Kai žmogus miršta staiga, taip, kaip jūsų tėvas, paprastai nespėja atsikratyti to, kas nereikalinga. Na, pati suprantate, ištrinti interneto naršyklės istorijos ir panašiai. Tad nepatariu per daug knaisiotis po jo asmeninę informaciją, kad netektų per daug nusivilti.

Susiraukiau.

– Ar jūs nuo manęs ką nors slepiate? – paklausiau.

– Ne. Aš jūsų tėvo beveik nepažinojau. – Moteris apėjo stalą, ir mes abi patraukėme prie durų. – Bet kai mirė mano tėvas, jo kompiuteryje aptikau nemažai... pornografijos, tad paskuiigailėjau, kam kišau ten nosį, – ir droviai man šyptelėjusi pridūrė: – Tiesiog noriu jus perspėti.

– Nemanau, kad mano tėvas būtų domėjęsis pornografija, – pasakiau jai imdama už durų rankenos.

– Ką gali žinoti, – atsakė ji. – Atrodo, jūsų tėvelis buvo kupinas staigmenų.